

SILAY FERENC

Évszakok között

*Gyönyörű az arcod: tekintetem
kék balzsamos fénye átcsorog rajta.
Napsütéstől csipkézett télből nézek
a hasadó havas tavaszba,
s villanó bőröd árnya kúszik
az avar-idő rejtett sűrűjébe: átütve
illatával vágyam gyémántpalástját.
Egy vándorsólyom örömsikolya
csapódik be a húsos őszbe, s letép
mindent mit rámhagyott a nyár.
Fekszünk a létezés szögesdrót
fényével határolt partján,
simogatásom hullámai mellekre
emelik a Napot és a Holdat.
Szerelmünk úszó szigete körül
egymás leheletébe kapaszkodva
merülünk a hínáros mélybe
valóságunk kardfogú halai táncolnak,
s ami ránk pilinkézik, nem más:
az eltűnt fecskék csőréből kibullott sár.
Sarki-fény szerelmem örök glóriát fon
homlokod köré, s a rádtalálás riadalma
kezembe adja fehér botom
évszakok között botorkálva
magam körül forгатom
az éjszakákat.*

Apámnak nincsen Krisztus arca

*Kormozott lepkék: röppenő napjaim
néma szárnyatok lángoló vitorla.
Alvadt vércsepp felettünk a Nap
s Kárpátok tornácán éneklék papjaim
hontalan temetők, magyarnak bitófa.*

*Jöhet a kárbozat, arcunkra porhó.
Júdása léleknek, kitömött madárnak.
Hegedűmet más népek faragják
s ifjúságom szívével csőrében a Holló
Címeres Angyal kerget, s gyaláznak.*

*Vallatnak fehér éjszakái a sorsnak
korkép az idegen öldöklő öröm.
Apámnak nincsen Krisztus arca,
s a Hargitán a bokrok áfonyás imát szórnak,
őseim sírján térden állva a jeget töröm.*

*Ó hóhérja életünknek: génjeiben romlott
te Balkánon fogant torz-arcú világ,
csikorgó daccal s két marék hittal
ne hidd, hogy lelkünk végleg lebomlott,
Szív-Hunniából Etelköz-Reményünk győzi a poklot.*